

S SVETIM JANEZOM BOSKOM NA POTI ZA GOSPODOM

(Križev pot)

Uvod

Gospod Jezus,
v duhu sv. Janeza Boska se odpravljamo na pot za teboj.
Ko si ozdravljaj, nasičeval, hvalil in bodril,
so se ti ljudje bližali in ti prikimavali.
Odpoved in žrtev sta jih odtuževala.
Zmajevali so z glavami in soglasno pritrjevali,
da te želijo poslušati drugič.
Tudi svetemu Janezu Bosku so ploskali ob uspehih,
spregledali pa so, da se je v prizadevanju za plemenito in dobro
moral med blagodišečimi vrtnicami spoprijeti tudi z bodečim trnjem,
kar pomeni z neštetimi ranami nerazumevanja, odpada, zavračanja, neodobravanja,
posmehovanja in celo razglašanja za norca.
V preizkušnji ni omagoval, ker je vedel, da je vzpon na goro radosti
zahteven in hkrati obetaven. Njegov razum, predvsem pa srce so
prepletale tvoje besede, ki so zaznamovale pravo pot v življenje, prepleteno z žrtvami, z
odmikom od posvetne vsakdanjosti, kjer se je že v mnogovrstnih mavričnih barvah
zaznamoval blagor tistim, ki hodijo po njej.
Pot v pogubo se tudi danes ne razlikuje kaj dosti od tiste, ki si jo
nakazal ti in je nanjo opozarjal svetnik.
Ogrej naša srca na vzpenjajoči se poti za teboj,
da bomo onstran trpljenja, posmehovanja, grenkobe in bolečine
uzrli jasnino, ki nas bo napolnjevala z izpolnjeno srečo tu na zemlji
in potem v zasluženosti večnosti.

1. postaja

JEZUSA OBSODIJO NA SMRT

N: Vzdignila se je množica in ga peljala k Pilatu z obtožbo, da zavaja narod, da brani cesarju dajati davek, da se razglaša za mesija, za kralja. Pilat ga je izprašal, vendar ni našel na njem krivde, ki bi zaslužila obsodbo. Drhal pa je še krepkeje zatrjevala, da hujska narod s svojim učenjem po vsej Judeji in Galileji (prim. Lk 23,1-5).

N2: Janez Bosko je bil že v rani mladosti deležen obsodbe. Moral je zapustiti domače ognjišče, da je pomiril polbrata Antona, ki ga je motila knjiga ob krožniku. Najraje bi jo videl goreti v ognju. Domišljal si je, da drži bajto pokonci le on z garaškim delom na polju. S svojimi žulji ni bil pripravljen vzdrževati gospodiča, ki si privošči lagodje. Janeza je prevzela silna jeza. Besede so kar vrele iz njega, kaj še, da bi nastavljal drugo lice. Tone je dvignil roke. Janez se pri dvanajstih letih ni mogel kosati z njim. Nanj se je v polnosti zgrnila bratova jeza. Odločitev matere, da bo moral od doma, je razžalostila oba. Krepila pa ju je zavest, da se bodo našli dobri ljudje, ki bodo Janeza vzeli na delo in mu vsaj začasno pomagali iziti iz tesnobe.

D: Kolikokrat se tudi sami zavistno oklepamo svoje pravičnosti. Obsojamo bližnje, ne vidimo na njih nič dobrega in obetavnega. Ne dopuščamo, da bi se razcveteli mnogovrstni cvetovi ljubezni. Gospod, reši našo bedo.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

2. postaja

JEZUS VZAME KRIŽ NA SVOJE RAME

N: Jezus je svobodno vzel križ na svoje rame. Teža je bila toliko bolj obremenjujoča, ker so bile v križu združene škodoželjne obsodbe brezupnih in nemočnih ljudi. Brez koga, ki prevzema vse napore nase in jih prečiščuje v pravi ljubezni, tonemo v zlo, ki mu ni videti obetajočega konca.

N2: Janez Bosko se je s culo na rami odpravil v sivo meglo naproti domačiji Moglia za hlapčiča. Njegova mladost in preteča zima nista obetala zaposlitve. Janez je na smrt utrujen in obupan bruhtnil v jok. Zasmilil se je gospodinji Doroteji in petnajstletni deklici, gospodarjevi sestri, ki je v njem videla dobrega oskrbnika hleva in zanesljivega pastirčka.

Mogljevi so bili trdni kmetje. Obdelovali so polje in gojili vinograd. Ob večerih se je vsa družina zbrala ob ognjišču k molitvi rožnega venca. Ob nedeljah so se udeleževali slovesne župnijske maše.

Janez Bosko ni bil pastir kakor drugi, ki so jih najemali kmetje za trdo delo, za plačilo pa dali hrano, streho in skromen zaslužek. Bil je še mlad, v sebi pa je gojil močno željo, da bi postal pastir mladih. Odločnega se je pokazal tudi pozneje ob nepremišljeni igri fantov, ki so pomendrali materi Marjeti vso zelenjavo. Mati je obupala in sklenila oditi. Sin ji je pokazal razpelo (križ). Mati je razumela. Uzrla je v njem edino zanesljivo upanje. Ostala je v oratoriju in jim stregla.

D: Gospod, razsvetluj nas, da bomo pomagali bednim, ki iščejo spodbudo in pomoč.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

3. postaja

JEZUS PADE PRVIČ POD KRIŽEM

N: Bremena, ki nam jih nalaga svet, so težka in včasih celo brezupna. Skupaj s teboj, Gospod, pada pod njihovo težo toliko ljudi, oropanih človeškega dostojanstva, ki zaradi brezpravnosti, goljufije, kršenja človekovih pravic, brezposelnosti, sramotenja človekovega telesa, uničevanja stvarstva, zdravega okolja, prezira vere, kulture in morale ne vidijo izhoda v boljše čase. Ti si po padcu vstal. Daješ nam razumeti, da zdrs na tla ne sme voditi v popolno malodušje. Moramo se dvigniti, razkužiti in obvezati rane ter nadaljevati pot v iskanju in pričakovanju boljšega. Okuženosti, ki nas lahko dokončno zapiše smrti, se rešimo tako, da gremo življenju naproti v trdni veri, da je s teboj mogoče premagati vsako zlo.

N2: Tudi družino Boskovih in okoliške prebivalce je prizadelo hudo pomanjkanje in lakota. Mnogi berači so s travo v ustih obležali v obcestnih jarkih. Izžeti ljudje so v capah zapuščali podeželje, gruče ljudi so se v mestih utaborile pred cerkvenimi palačami in prosile vbogajme. Boskovi so zaman čakali soseda, ki jim je obetal rešitev. Prišel je praznih rok. Mati je družino povabila k molitvi in k zaupanju v Boga. Potem je zaklala telička, en kos skuhala in nasitila družino. Rešil jo je nenadne stiske in lakote.

D: Gospod, naj ne klonemo pred človeško bedo, temveč jo lajšamo in odpravljamo.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

4. postaja

JEZUS SREČA SVOJO MATER

N: Gospod in njegova mati Marija sta se srečala s pogledi. Njun pogled ni bil očitajoč, temveč soglasen z načrtom nebeškega Očeta. "Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi." "Naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi."

N2: Janez Bosko je gojil željo postati duhovnik, da bi delal za mlade. Naročilo in pot sta se mu zdela zastarta in negotova, ker je bil neuk in reven. Častitljiv mož, ki se mu je prikazal v sanjah, mu je zagotovil, da bo nemogoče napravil mogoče s pokorščino in znanjem. Obljubil mu je učiteljico, pod vodstvom katere bo postal moder, ponižen, močan in krepak. Pojasnil mu je, da je Sin tiste, ki jo je mati naučila pozdravljati trikrat na dan. Tisti hip je zagledal ob sebi veličastno ženo, oblečeno v plašč, ki se je bleščal kakor sonce. Zjokal se je in prosil gospo, naj mu razloži neznano. Položila mu je roko na glavo in rekla: "Ko bo prišel čas, boš vse razumel."

Janez Bosko je odraščal in postopoma dojemal resnico. Vse življenje je kazal na Marijo kot ženo, ki je dosegla polnost odrešenja, ker jo je Bog na poseben način izvolil in posvetil. Vedel je, da je Marija posebno mladim v pomoč v odraščanju in premagovanju mladostnih negotovosti.

Obogatenemu z njeno pomočjo in priprošnjo, se mu je ob prehodu v večnost zdelo, da je zares vse razumel. Zatrdil je, da mu je vse milosti, s katerimi je napravil veliko dobrega, izprosila nebeška Mati.

D: Tudi na nas, Gospod, položi svojo in Marijino roko, da bomo občutili vajino neizmerno moč ljubezni.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

5. postaja

SIMON IZ CIRENE POMAGA JEZUSU

N: Jezus, v svoji brezmejni ljubezni nisi zavrnil pomoči, da bi nam pokazal, kako postaja naše breme ob pomoči bližnjega lažje iz znosnejše. Pokazal si nam, da je lahko le tisti, ki vzame križ na svoje rame in hodi za teboj v nezlomljivi ljubezni, tvoj pravi učenec in zanesljiv pričealec.

N2: Veliko upanje za mladega Janeza v napredovanju na poti duhovništva je bil starejši duhovnik. Ob njem je spoznal, kaj pomeni imeti stalnega vodnika in zvestega duhovnega prijatelja. Ni ga le učil latinščino. Ob spominu nanj je zapisal, da se mu je popolnoma dal spoznati, zaupal mu je vsako besedo, vsako misel. Prepovedal mu je spokorno vajo, ki ni bila primerna njegovi starosti. Spodbujal ga je k pogosti spovedi in obhajilu in ga naučil, kako naj vsak dan opravi duhovno branje. Ta dobrotnik je kmalu umrl. Z njegovo smrtjo se je znašel brez učitelja, brez denarja, brez načrtov za prihodnost. Nekateri pošteni sorodniki so trdili, da je umirajoči s kretnjo pokazal na prihranke, namenjene za Janeza, a so grabežljivi dediči po tem zahrepeneli in zmagali.

Janez se je odločil, da ne vzame ničesar. Izročil jim je ključ in prihranke. Ostal je sam, a ne brez upanja za prihodnost. Kot duhovnik si je iz Svetega pisma izpisal vodilo za vse življenje: Daj mi duše, drugo vzemi!

D: Pošlji nam, Gospod, na pot življenja zrele in zanesljive spremljevalce. Ne dopusti pa, da bi v navezanosti na kogarkoli in karkoli pozabili na tvojo nenehno navzočnost.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

6. postaja

VERONIKA PODA JEZUSU POTNI PRT

N: Na poteh življenja srečamo ljudi, ki skomigajo z rameni, se iz nas norčujejo, nas prezirajo, nad nami obupujejo ali nas v potrebi namerno spregledajo. Na tvoji poti v trpljenje ni bilo nič drugače. Sredi privoščljive drhali se je dvignila pogumna žena Veronika. Odmislila je nevarnost in obsodbo, se ti približala in s prtom obrisala tvoj iznakažen, krvaveč in poten obraz. Njeno velikodušnost si nagradil z odtisom svoje podobe.

N2: Pri krstu postanemo božji otroci, pridruženi občestvu svetih. Bog nam z zakramentom podarja odtis svoje podobe, da bi ga ohranjali v neokrnjeni zvestobi. Pri petnajstih letih je Janez Bosko obiskoval šolo v bližnjem mestu. Zaradi prevelikega suknjiča in nerodnih čevljev je postal tarča posmeha sošolcev, ki so ga klicali becchiški kravji pastir. Kot odličen učenec si je prislužil pohvalo učitelja, ki je vsem pojasnil, da to, kar v življenju velja, niso čevlji, temveč glava.

Zapisal je, da je bil tisto leto v veliki nevarnosti zaradi tovarišev, ki so ga vabili, da bi med poukom igral z njimi za denar. Spodbujali so ga, naj se zbudi in sune denar gospodarju ali materi. Janez ni sledil njihovim naročilom. Hotel je ostati dober, zato se je večkrat povzpel v grajsko cerkev, posvečeno Mariji, in se ji priporočal.

D: Podari nam, Gospod, ljubezen in sočutje do potrebnih pomoči. Obvaruj nas pred skušnjavami, da bi podlegli hudobnim, ki bi nas zavedli v slaba dejanja.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

7. postaja

JEZUS PADE DRUGIČ POD KRIŽEM

N: Križ postaja vedno težje in neobvladljivo breme, pod katerim se zdi, da klone tudi Božji Sin, a je padec le del človeške oslabeledosti. Moč Božjega Sina ostaja trdna in nepremagljiva. V tistih, ki mu sledijo z vero in ljubeznijo, prebuja nezlomljivo upanje.

N2: Janez je ustanovil družbo veselja, z namenom, da bi se njeni člani varovali slabih dejanj in pogovorov, ki bi se jih kot kristjani morali sramovati, vestno naj bi opravljali verske in šolske dolžnosti, se ogibali greha, ki krade iz srca pravo veselje. Ob preobleki je spoznal, da mora sleči človeka s strastmi in grehi, uničiti slabe navade in obleči novega človeka, ustvarjenega po pravici, resnici in svetosti. Ko je postal duhovnik, je zapisal: "Duhovnik ne gre v nebesa sam, ne gre v petek sam. Če dela dobro, bo šel v nebesa z dušami, ki jih je rešil s svojim dobrim zgledom; če dela slabo, če bo dajal pohujšanje, bo šel v pogubljenje z dušami, pogubljenimi zaradi njegovega pohujšanja.

Mati je tem mislim pristavila: "Zdaj si duhovnik, bliže si Jezusu. Ne pozabi, ko si začel maševati, pomeni, da se začenja trpljenje. Odslej misli samo na rešitev duš. Če bi po nesreči postal bogat, ne bom prestopila tvojega praga."

D: Pošlji, Gospod, našemu narodu vrednih in požrtvovalnih duhovnih poklicev, ki nas bodo vodili na rodovitne pašnike in k izvirom življenja. Vsem, ki so omagali na poti, izkaži svoje obilno usmiljenje, da bodo prešli iz zaslepljenosti v zarjo neugasljive luči.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

8. postaja

JEZUS TOLAŽI JOKAJOČE ŽENE

N: Bolečina in jok postajata rodovitna, kadar nista le izraz človeške bede in nemoči, temveč hrepenenja po čem novem, po preobrazbi, po priznanju zmote in vrnitev v objem pravičnosti in Božje ljubezni.

N2: Prvo odkritje Janeza duhovnika so bila predmestja, polna vrenja in upora v strahotni materialni, predvsem pa duhovni zapuščenosti. Srečeval je mlade v brezdeltu, v pretepu, v kletvah in še čem hujšem. Bili so proizvod industrijske revolucije, ki je vnašala napredek v industriji. Z razvojem medicine se je zmanjšala oboležnost za kužnimi boleznimi, a napredek je terjal strahotno človeško ceno. Človeštvo se je znašlo pred novimi in velikanskimi problemi. Manjšina bogatih je potisnila v pravo suženjstvo neštete množice. Ti mladi bi morali najti prijatelja, ki bi se zavzel zanje, jih spremljal, poučeval, vodil v cerkev. Potem se ne bi več vračali v ječo.

Sv. Janez Bosko je poznal revščino le na podeželju. Na priporočilo duhovnega voditelja se je razgledal naokoli in opazil v mestu velike potrebe. Odpovedal se je vzgoji deklet v zavetišču markize in odgovoril na potrebe časa. Fantom, ki so se potikali po mestu, priskrbi šolo, delo, primerno igro, zabavo in jih tako odvrne od hiranja na pločniku. S podarjenim dostojanstvom je začutil v njih željo po poboljšanju. Toda, ko se je vrnil k njim v ječo, je bilo večkrat vse uničeno. Obrazi so bili ujedljivi, pikri, strupeni. Sikali so kletve. Janeza je premagala malodušnost. Nemočen pred tem stanjem je nekega dne bruhnil v jok. "Zakaj se tisti farjoka?" je vprašal nekdo. "Ker nam hoče dobro. Tudi moja mati bi se jokala, če bi me videla tukaj."

Veliko skrb mu je povzročalo tudi nerazumevanje odraslih in nenehna selitev oratorija.

D: Gospod, vrni nam veselje nad življenjem. Daj nam pogum za ustvarjanje poštene družbe, za pravično delitev dobrin, za ljubezen do dela, prizadevanje za spoštovanje življenja, skrb za dobro versko in državljansko vzgojo, za spoštovanje Božjih zapovedi. Daj nam odgovorne politike in modre vzgojitelje. Reši nas sovraštva do Cerkve, do kulture in morale.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

9. postaja

JEZUS PADE TRETJIČ POD KRIŽEM

N: Prava ljubezen presega sramoto omahljivosti. Tretji padec je oslabil Gospodove moči, a v ljubezni do strtih duš si opomore in nadaljuje pot k zmagi.

Trpljenje, ki izgoreva v ljubezni, prižiga v srcih omahujočih iskrico vere in upanja v zanesljivejšo in obetajočo prihodnost. Kdor se prepusti grehu in streže poželjivim strastem, pade z roba prepada v brezno pogube. Jezus, v katerem so vsi zakladi modrosti in vednosti, pa nam v svoji usmiljeni ljubezni daje novo rast.

N2: Nalezljiva bolezen povzroči hiranje in posledično telesno smrt. Greh razjeda duhovno podobo človeka, vztrajanje v njem pripelje v večno smrt. V naselju Dora je divjala kužna bolezen. Župan je izdal oglas o potrebi po pogumnih ljudeh za oskrbo bolnih. Sveti Janez Bosko je zagotovil fantom: "Če boste v Božji milosti in ne boste storili nobenega smrtnega greha, se nobenega ne bo prijela kolera." Fantje so se z vso ljubeznijo darovali. Nekoč je

mladi bolničar potožil materi Marjeti, da se bolnik premetava po ležišču brez rjuh. Ker so vse zaloge rjuh v domu že pošle, je Marjeta malo pomislila, potem pa potegnila z oltarja belo pregrinjalo in ga dala fantu: "Nesi ga svojemu bolniku. Ne verjamem, da se bo Gospod pritožil."

D: Sveti Janez Bosko je želel, da bi fantje videli v trpečem, bolnem ali kakorkoli potrebnem upodobljen Gospodov trpeči obraz. Usmili se, Gospod nas, ki pozabljamo, da nas v darovanju za druge na poseben način krasijo bogati sadovi. Daj nam moči, da se jim bomo hoteli in znali približati v potrebi, posebej še z zakramentom tvoje ljubezni in tolažbe.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

10. postaja

JEZUS SLEČEJO IN MU PONUDIJO VINA Z ZOLČEM MEŠANEGA

N: Vojaki so omadeževali tvoje Božje in človeško dostojanstvo s surovim ravnanjem s telesom, ki je ustvarjeno po Božji podobi, vredno vsega spoštovanja. Njihovi surovosti se pridružujejo vsi, ki se norčujejo iz lepote in skladnosti telesa in se nad njim izživljajo. Apostol Pavel nam naroča, naj bežimo pred nečistovanjem, kajti kdor nečistuje, greši proti lastnemu telesu. Koliko se zavedamo, da je naše telo tempelj Svetega Duha, ki je v nas in ki ga imamo od Boga, da ne pripadamo sebi, saj smo bili odkupljeni za visoko ceno? Povečujmo Boga v svojem telesu (prim. 1 Kor 6,18-20).

N2: Danes je dopustno vse, četudi je sprevrženo. Priče smo mnogovrstnim nasvetom za dobro spolnost, pornografija cveti, farmacevtske družbe razvijajo nove proizvode za varnejše in srečnejše izživljanje. Ob tem pa je človek še bolj odtujen in zagrenjen. Sveto pismo povečuje telo, katoličani verujemo v vstajenje in odrešenje mesa, verujemo v učlovečenje Besede. Čistost ne pomeni le vzdržnost, je veliko več. Je del našega bitja in odgovarja na naše hrepenenje po sreči. Je predvsem to, kar počnemo, in ne tisto, čemur se izogibamo (prim. Ognjišče, 2, leto 2013, str. 102).

Sv. Janez Bosko si je prizadeval uboge fante rešiti pred nevarnostmi in jih navaditi na odgovorno življenje in zavzeto delo. Uči nas, da kdor hoče zares postati velik, se mora že v otroštvu junaško boriti za kreposti. Priporoča zmernost v jedi in pijači, izogibanje brezdeltu, v katerem se rojevajo slabe misli in želje; beg pred slabimi tovariši; nespodobnimi šalami; pred

slabimi knjigami. Svetost lahko dosežemo samo v prizadevanju za čistost. Kdor je zaslužnjen s spolnostjo, ne more doseči svobode Božjega otroka. Fantom je priporočal, naj nikar ne dovolijo, da bi jim zagospodovalo telo (prim. T. Ciglar, Vzgajajmo z don Boskovim srcem, str. 159sl.).

D: Gospod, podari tudi nam nenavezanost na telesnost, ki izpričuje svobodo duha. Naj se zavedamo, da je čistost mogoče ohraniti in gojiti samo z voljo, ki jo podpira milost. Nečistost telesa in duha je grenkoba, ki si jo ti plačal z življenjem. Spoved in obhajilo naj bosta naša najboljša opora.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

11. postaja

JEZUSA PRIBIJEJO NA KRIŽ

N: Gospod, z grehi brezbriznosti in opustitev ti vedno znova zadajamo boleče udarce in jih še povečujemo. Tudi žebelj, ki ga zabijamo v srce brata ali sestre z obtoževanjem, z zavistjo nad uspehom in priznanjem, s posmehom nad padcem in privoščljivostjo slabega, nas ločuje, pogloblja bolečine, zamere, sovraštvo. Naši spodrsrljaji povzročajo vedno nove krvavitve tvojemu ljubečemu Srcu.

N2: Sv. Janez Bosko je izkusil grenkobo in trdoto žeblice, ki mu jih je zadal nadškof. Njuno prijateljstvo je bilo na začetku trdno kakor kremen. Nadškof je imel poleg veliko lepih lastnosti tudi malo pretirano mnenje o svoji avtoriteti in svojem znanju, zraven pa še prenegel značaj. Ko je slišal, da je svetnik zaslužen za njegovo imenovanje, je poudaril, da je njegova izvolitev nepričakovana poteza Božje previdnosti in ne sad človeške naklonjenosti. Veliko je storil za preureditev nadškofije. Cena, s katero je plačal don Bosku uspehe, je bila zelo visoka: prepoved maševanja in podeljevanja zakramentov, trdota, dvomljive odločitve, nelepi načini. Nadškof je bil sicer osebno ponižen, velikodušen in ljubezniv, toda brž ko se je lotil zadev, se je čutil odetega z oblastjo. Postal je avtoritaren, neuklonljiv, neusmiljen v Božjem imenu. Želel je biti na čelu družbe, zanikal je zmožnost svetnika za vodstvo bogoslovcev in duhovnikov. S potrditvijo pravil je postala družba odvisna od papeža, kar je povzročilo nove zamere, kazni, prepovedi in zavrnitve. Zagrožena je bila prepoved podeljevanja zakramentov svetniku samemu, če bo pisal kaj neugodnega o nadškofu.

Slikanje Janeza Boska kot trmoglavega in malopridnega človeka je povzročilo ohladitev odnosov tudi s papežem Pijem IX., sicer prijateljem in pokroviteljem. Nadškofova nečakinja piše, da je svetnik ob teh preizkušnjah močno trpel. Vendar je o nadškofu v vsem govoril s takim spoštovanjem in ljubeznijo, da sta imeli z materjo najlepši vtis.

D: Sprejmi z usmiljeno ljubeznijo našo ponižnost, s katero priznavamo slabosti. Čeprav bomo morali spiti, kakor sv. Janez Bosko, grenek kelih in prositi odpuščanja, želimo biti tudi mi srečni s položitvijo kamna na preteklost, kakor se je izrazil o svetniku škof. Zaupajmo, da bomo iz preizkušnje, kakor svetnik, izšli vedri, čeprav morda uničeni. Takrat se spomnimo, da se je salezijanska družba razcvetela, ker se je rodila iz križanega duhovnika.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

12. postaja

JEZUS UMRE NA KRIŽU

N: Evangelist Luka piše, da je Jezusa eden izmed hudodelcev, ki sta bila z njim križana, preklinjal in ga rotil, naj reši sebe in njiju, če je mesija. Drugi ga je vpraševal, ali se ne boji Boga, ko je v isti obsodbi. Izrazil je prepričanje, da onadva to zaslužita in prejemata primerno plačilo, zanj pa je obsodba krivična, ker ni storil nič hudega. Prosil ga je, naj se ga spomni, ko pride v svoje kraljestvo. Jezus mu je zagotovil raj.

Bog umira in izroča Očetu svojega duha sredi človeške teme. Zagrinjalo v templju, pretrgano po sredi, naznanja prehod iz stare v novo zavezo.

N2: Sveti Janez Bosko je vedel, da bomo ob smrti deležni sadov dobrih del, tistega pač, kar smo vse življenje sejali. Gojil je eno samo željo, da bi videl svoje fante srečne tukaj na zemlji in potem v nebesih. Vabi nas, naj vsak večer pomislimo, kakšna bi bila naša usoda, če bi morali to noč umreti. Z radostjo nas bo napolnilo samo tisto, kar smo storili dobrega, vse drugo nas bo stiskalo in dušilo.

V trenutkih srečevanja z večnostjo je prosil Marijo, naj izprosi od Jezusa zdravje za telo, če je to dobro duši, zagotovi pa naj nam večno zveličanje. Molil je: "O Marija, bodi mi rešiteljica."

Boga je prosil, naj blagoslovi vse dobrotnike in jim poplača. Kardinala Alimonda pa, naj moli, da bo mogel rešiti svojo dušo.

Ko mu je kardinal Cagliero (izg. kaljero) podelil bolniško maziljenje, mu je naročil, naj pove salezijancem, da bi delali goreče in vneto. Imajo naj se radi kot bratje: naj se ljubijo med seboj, si pomagajo in se prenašajo.

Svojemu nasledniku duhovniku Mihaelu Rui je dodal, da naj stori, da ga bodo ljubili.

Kardinal Cagliero je ob umiranju molil: Jezus, Marija, Jožef, darujem vam svoje srce in dušo, stojte mi ob strani v zadnjem boju, naj z vami mirno izdihnem svojo dušo. Potem je snel štolo in jo položil na rame svetniku, ki je vstopil v Luč.

D: Jezus, po svetem ustanovitelju izrekaš blagor tistim, ki se v mladosti popolnoma izročijo Bogu. Učiš nas, da smo v veliki nevarnosti, da pogubimo svojo dušo, kadar s tem odlašajo. Naj nam bo vsakdanja molitev za srečno smrt, prejemanje zakramentov, zlasti spovedi in obhajila, posebna duhovna okrepitev in temelj za srečno smrt.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

13. postaja

JEZUSA SNAMEJO S KRIŽA IN POLOŽIJO MARIJI V NAROČJE

N: Sočutna mati sprejme mrtvega Sina v svoje naročje. Njena bridkost je neizmerna zaradi njegove smrti in toliko mečev bolečin, ki so prebodli njeno čuteče srce. Na razbolelo človeštvo ne kliče obsodbe, ne vrača hudega s hudim. Podarja nam usmiljeno ljubezen in sprejema v svoje naročje vse čase in rodove.

N2: Sveti Janez Bosko je z Marijo začel svoje poslanstvo in ga z njo tudi dopolnil. Čutil je, da mu jo je Jezus kot Janezu izročil na križu za mater.

Izražal je prepričanje, da je Marija v oporo vsakemu vernemu kristjanu, zlasti mladim. V njegovi ustanovi je postala duhovno krilo, ki naj mlade ponese v višave. Bil je prepričan, da smo ob Materi doma. Brez nje bi izgubili družinsko domačnost. "Mariji, ki nas vedno ljubi, se izkažimo kot njeni vredni sinovi." Ona je brezmadežna, srednica milosti in pomočnica

kristjanov, ki je dosegla polnost odrešenja. Je podoba novega človeka, ki ga lahko uresničimo v Kristusu, zgled in cilj krščanskega življenja na zemlji. Oziramo se vanjo, da bi v njej odkrili podobo, kakršno si je Bog zamislil v vsakem človeku. Evharistija je prvo, Marija pa drugo krilo za polet proti ciljem popolnega človeka in kristjana. Če bomo sovražili greh in se ga izogibali, nam bo delila časne in duhovne darove, bo naša vodnica, učiteljica in mati.

Vse delajmo kakor svetnik po njenem naročilu in pod njenim vodstvom. Če hočemo, da nas bo Marija imela rada, častimo njenega Sina, pogosto prejemajmo zakramente, zlasti obhajilo; če ga ne moremo prejeti, prejmemo vsaj duhovno obhajilo; izrazimo Jezusu veselje in hvaležnost, da je med nami; hodimo redno k sveti maši, obiskujemo ga v najsvetejšem zakramentu, opravljajmo dela, ki so Gospodu všeč.

D: "Ljuba Mati večnega življenja, reši mojo dušo pogubljenja!" Namen pobožnosti do nje je, da bi premagali sovražnika naše duše.

D: Usmili se nas, Gospod.

L: Usmili se nas.

14. postaja

JEZUSA POLOŽIJO V GROB

N: Jezusovo telo polagajo v grob. Kakor seme, ki ga polagamo v zemljo, ne strohni, tako njegov častitljivi pokop že napoveduje zarjo vstajenja in poveličanja. Od tega trenutka grobovi naših vernih rajnih niso več na zunaj okrašeni grobovi, znotraj pa polni trohnebe in razpadljivosti, temveč znanilci prehoda večne in neminljive radosti v Božji ljubezni.

N2: Svetega Janeza Boska so hoteli sobratje obdržati ob sebi in pokopati njegovo truplo v kriptu pod baziliko Marije Pomočnice v spomin njegove ljubezni do Božje Matere. Oblast ni dovolila. Pogajanja so se ustavila pred zidom proticerkvenosti in razsvetljenstva, z izgovorom, da ni higiensko pokopavati mrtve v naselju: proč z mrličmi, naj smrt ne moti našega napredka. Velikanske množice, ki so se poslavljale od pokojnega, so zahtevale, naj bi ostal med njimi v baziliki Marije Pomočnice. Dosegli so, da so ga lahko pokopali v nalašč za to pripravljeni kapelici nad stopniščem, pred vhodom v valsališki zavod, prav kakor je napovedal ravnatelj: "Odslej bom jaz tu za čuvaja te hiše ..."

D: Danes marsikje prevladujejo o pokojnih podobni pomisleki kot nekoč. Blagor nam in umirajočim, če premagamo strah in ozire na ljudi ter omogočimo umirajočim zakramente, jih spremljamo na poti v večnost, zanje molimo, darujemo svete maše, dobra dela, če se v veri veselimo njihove duhovne bližine.

Gospod, uči nas misliti na minljivost, da si privzgojimo pravo življenjsko modrost.

D: Usmilil se nas, Gospod

L: Usmili se nas.

Sklep

N: Žrtve in trpljenje, ki ga je doživel sv. Janez Bosko pri delu z mladimi in pri ustanavljanju družbe, nam niso popolnoma znane. Vemo le, da ga skrbi ob zaupanju v Božjo previdnost in v varstvo Marije Brezmadežne in Pomočnice niso strle, temveč napolnile s še večjo radostjo in zaupanjem.

Kadar je bilo treba poprijeti za delo ali moliti, se že od mladih dni ni umikal. Vodila ga je misel matere, da bodo, če moli, iz dveh zrn zrasli štirje klasi, brez molitve pa bosta iz štirih zrn zrasla samo dva klasa. V trdnem zaupanju se je iz majhnega občestva rodila velika družina: salezijanci, hčere Marije Pomočnice, sotrudniki, don Boskove prostovoljke, bivši gojenci in gojenke, prostovoljci in drugi. Med njimi tudi veliko svetnikov.

D: Gospod,
po tvoji strmi, a še ne docela obljudeni poti se želimo
vzpenjati danes tudi mi.
Naj stopamo kot sv. Janez Bosko pogumno in vztrajno in ne dopusti,
da bi ob spodrslih in padcih omagali.
Tvoj križev pot, ki si ga prehodil od Pilatove palače na Golgoto,
je zahteven in obremenjujoč za lagodno življenje človeka,
ki se samozavestno zanaša le na svoje dosežke in hkrati ne opazi,
da z njimi pogosto zastruplja sebe in vse stvarstvo, da spodkopava trdne in
zanesljive temelje svojemu bivanju.

Po vzoru svetega Janeza Boska, očeta in učitelja mladine, gremo za teboj, pastirjem, ki nas poznaš, nas vodiš na rodovitne pašnike, poživljaš naše duše ob izvirih čistih voda, ranjene obvezuješ, trudne in omahujoče krepčaš, nudiš nam počitek v svoji ljubezni ter z gorjačo in palico odvrataš sovražnike, ki prežijo na nas v nevarnih in temnih dolinah (globelih). Tvoj križ, Gospod, naj postane za vsakega od nas rodovitno drevo z mnogovrstnimi žlahtnimi sadovi, da se bomo nekoč s teboj in vsemi svetimi veselili večne sreče na tvoji gostiji. Amen.

Pogoji uporabe:

Gradivo lahko uporabljate za delo v skupinah, pod pogojem, da ne gre za komercialno uporabo. Za te namene ga lahko prosto reproducirate in predelujete, vendar morate pri tem navesti avtorja originalnega gradiva. Brez dovoljenja Gradiva ni dovoljeno objaviti v tiskanih, elektronskih ali katerih koli drugih medijih.

Opomba: Avtor (trenutno) ni znan. Če se prepoznate kot avtor, prosimo pišite na gradiva@oratorij.net.